

«BART SOUBRY TUSSEN EBBE EN VLOED»

Het is goed dat een kunstenaar na enig verloop van tijd omkijkt, zijn werk kritisch benadert en zich omtrent verleden, heden en toekomst bezint. Eindeloos vormen herhalen, jezelf clicheren, herkenbaar zijn is niet belangrijk, wel het «continue zijn» achter en in het oeuvre van de kunstenaar. Schudden aan de rode draad van de creativiteit is een verrijkende bezigheid die sterilitéit weert en evolutie activeert.

We kennen Bart Soubry als de milde beeldhouwer die tot 1982 zichzelf zoekt en vindt in abstract-organische vormen die - intuïtief gegroeid en in taille directe uitgevoerd - naar de natuur verwijzen.

Het geven en nemen, eigen aan deze techniek, veronderstelt inzicht in de materie en een skulpturale totaalvisie.

Harmonie, evenwicht, balans, massa en volume zijn de constante spelregels voor een niet omschreven maar een gevoelsmatige wetmatigheid die in het werk van Soubry op hoog niveau aanwezig is. Zo bekeken is de reeks «Rolling Stones» een knooppunt. Massa en volume, vloeï- en potentiële beweging zijn er zo subliem verstrengeld en gecondenseerd dat avontuur en automatisme uitgesloten zijn.

Stilte ligt voor de hand - droom of werkelijkheid? Maar alles is verzoenbaar wanneer geest en materie elkaar overstijgen. Mo(nu)menten van stilte worden gekoesterd tussen ebbe en vloed. Het «Blote gat» aan de «Halve maan» biedt rust en vrijheid. 's Morgens vroeg wanneer de volle maan duelleert met de opkomende zon en ziekelijk zwoel-zwanger met de voorbijvliegende wolken stoeit, zoekt Bart Soubry het «algemene», de essentie van golf en gebaar, verheft hij een schelp tot collectiestuk, schrijft in het zand, luistert naar de zoemstenen, spreekt tegen de meeuwen en geeft de wolken een naam.

Tijdelijkheid en eeuwigheid worden er afgemeten, de hemel ondervraagd, de nietigheid erkend, het totaal-zijn beleefd en het kunstenaarschap aanvaard.

Zand wordt - hoe verrassend ook - beeldhouwkundige materie. Het kabbelen van de zee reflecteert rimpels in het zand en moduleert ze telkens opnieuw, telkens anders. Voor Soubry zijn het indrukken die wezenlijk, tastbaar en leesbaar beleefd worden. Een keuze wordt gemaakt, het vervolgverhaal geschreven en de spanningsvelden omsloten. Het repetitieve wordt benaakt, de diversiteit geduid, het tijdelijke in vormen vastgelegd. Deze reliëfplaten - noemen we ze «Strandtegels» - krijgen, eens tentoongesteld, een andere dimensie, verleggen grenzen, fluisteren een andere taal: het beeldend vermogen van Bart Soubry.

Leo Madelein
05.02.1986

